

# ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(μετ' εικόνων)

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛ. ANNINOY

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

## Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λαυρέντιος ἀνηγέρθη ἀποτόμως μετὰ πυρετώδους ἐξεγέρσεως :

— Λοιπόν! . . . ἀνέκραξεν, ἔζησα ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐκ τῶν προϊόντων κλοπῶν καὶ φόνων, τὰ ὅποια μοὶ ἐφιλοδώρει ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος Στρόγκ! . . . Ἐγὼ ἔπια τὸ αἷμα τῶν θυμάτων ἐκείνων . . . καὶ ὅλα αὐτὰ προήρχοντο ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου πατρός μου. . . ὦ! θαυμάσια! Ὑπάρχουσι πατέρες, οἱ ὅποιοι δίδουν τὸ αἷμά των διὰ νὰ θρέψωσι τὰ τέκνα των. . . ὁ ἰδικός μου πατήρ δὲν ἦτο τόσῳ ἀνόητος! ἔδιδε τὸ αἷμα τῶν ἄλλων!

Ὁ Μοῦλ ἔντρομος ἐπλησίασε τὸν Λαυρέντιον.

— Σιωπήσατε, καθησυχάσατε, εἶπεν.

— Νὰ καθησυχάσω! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ φοβερᾶς ψυχραιμίας, ἀλλ' εἶμαι ἡσυχος, ἀγαπητὲ κύριε Μοῦλ, δὲν τὸ βλέπετε! καὶ διατί νὰ εἶμαι ἐκτὸς ἐαυτοῦ; Ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσον ἀπλᾶ καὶ τόσον φυσικά. Ἄν εἶμαι ὀλίγον τεταραγμένος, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὰς καλωσύνας αὐτάς. Αἱ συμβουλαὶ ἐκείναι καὶ αἱ γενναιοδωρίαι πόθεν προήρχοντο! Καὶ ἡ προστασία ἐκείνη! . . . ὦ, ἡ προστασία ἐκείνη!

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησεν αἰφνης ὑπόνοιαι τις ἢ μᾶλλον φοβερὰ βεβαιότης ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Οὐδέν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἡ τοῦλάχιστον μικρὸν πρᾶγμα. Πῶς; ἔπρεπεν ἡ προστασία νὰ ἐξασηκῇ ὑπὸ πάσας τὰς μορφάς. . . Ὅτ' ἦτο ἀτελής ἂν δὲν ἐμποδίζετο ὁ δὲ Μερὰκ νὰ μὲ φονεύσῃ ἢ νὰ μὲ πληγώσῃ εἰς μονομαχίαν! . . . Τὸ προεῖδον! . . .

— ὦ! ἀληθὲς. . . ὁ φόνος αὐτός. . . εἶπεν ὁ Μοῦλ συλλαμβάνων ἐπίσης τὴν αὐτὴν ιδέαν.

— Λοιπόν! τί; Ἐκπλήττεσθε; . . . Ἐγὼ δὲ οὐδὲν πλέον ἐκπλήσσομαι, ἀλλὰ γελῶ!

Ταῦτα λέγων ἐμειδία καὶ ἐφαίνετο ἡρεμος ὡς παράφρων.

— Ἀρκετὰ, ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ, προέβην πολὺ, ὑπελόγησα πολὺ ἀνωτέρας τὰς δυνάμεις σου. Συνέλθετε ὀλίγον, θὰ ὁμιλήσωμεν πάλιν δι' ὅ,τι ὑπολείπεται νὰ πράξετε ἄλλοτε.

— Ἄ! βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅταν θέλετε εὐχαρίστως.

Πυρετὸς ἰσχυρὸς ἐφλεγεν αὐτόν.

— Εἶνε ἀρχά, εἶπεν ὁ Μοῦλ προσπαθὼν ἀνωφελῶς νὰ καθησυχάσῃ αὐτόν· πρέπει νὰ κατακλιθῇτε. Ὅτ' ἔλθω νὰ σὰς ἴδω αὐριον τὸ πρωῒ.

Ὅτε κατεκλίθη, ἡ ἐξεγέρσις τοῦ Λαυρέντιου ἀντὶ νὰ κατευνασθῇ, τοῦναντίον ἐπετάθη. Ὁ Μοῦλ ἔμεινε παρ' αὐτῷ μίαν σχεδὸν ὥραν· εἶτα ἀπερχόμενος δι' ὑψηρὰς ἐκάλεσε τὸν θυρωρόν, εἰς ὃν ἔδωκε τὴν ἐντολὴν νὰ ἐπαγρυπνῇ παρὰ τῷ Λαυρέντιῳ.

Τὴν πρωῒαν τῆς ἐπιούσης, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Πενθιέβρ. Ἡ κατάστασις τοῦ Λαυρέντιου εἶχεν ἔτι μᾶλλον δεινωθῇ. Ἰατρὸς προσκληθεὶς διέγνωσε πυρετὸν ἰσχυρὸν μετὰ παραληρημάτων καὶ συμφορήσεως τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐπὶ ἓνα μῆνα ὁ Λαυρέντιος διετελέσε μετὰ ζῶης καὶ θανάτου.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, κατ' ὃ ὁ Μοῦλ μυρίας ἐπεδαψίλευσε περιποιήσεις τῷ πάσχοντι, ἡ ἀνάκρισις ταχέως προέβη κατὰ τοῦ Δακολάρ καὶ τοῦ Πατίν. Ἡ ἀφορώσα τοὺς Λουβέν, Σαμουήλ καὶ Μωῦσῃν Ριχάρ καὶ τῆς Σκανοῦς εἶχε σχεδὸν παραιτηθῇ.

Ἐπρόκειτο κατὰ πρῶτον νὰ βεβαιωθῇ νομίμως ἡ ταυτότης τοῦ Δακολάρ.

Ὁ Δακολάρ ἐπέμενε, παρὰ τὰς ἀναμφισβητήτους διαβεβαιώσεις τῆς Πουλχερίας, ὑποστηρίζων ὅτι ἦτο Ἰταλός, καλούμενος Ἀντώνιος Κρουζίνης. Ὅπως δ' ἀποδειχθῇ τὸ ψεῦδος, ἤρκει νὰ φέρωσιν αὐτόν εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν Σουσαί ἡρκέστησαν ὅμως νὰ παρουσιάσωσι τὸν Δακολάρ εἰς δεκάδα συμπατριωτῶν του, οἵτινες ἐγνώρισαν αὐτόν ἄλλοτε εἰς Γρενόβλην.

Μεταξὺ τούτων ἦν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ κύριος Τ\*, οὗτινος εἶχε κλέψῃ τὸ ταμεῖον. Πάντες ἀνεγνώρισαν αὐτόν ἀδιστακτικῶς ὡς τὸν Γεώργιον Δαλισιέ.

Ὁ Δακολάρ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, ἠρνήθη καὶ πάλιν προσθέτων ὅτι ἀφοῦ δὲν τὸν πιστεύωσι δὲν θὰ παρεῖχεν ἄλλας ἐξηγήσεις. Καὶ οὕτως ἔπαυσεν ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ, βραδύτερον δὲ καὶ ἐνώπιον τῶν συνέδρων τὴν αὐτὴν ἐτήρησε σιωπὴν.

Ὅπως δὴποτε κατηγορεῖτο διὰ τόσα ἐγκλήματα, ὥστε φοβερὰ καταδίκη ἀνέμενεν αὐτόν.

Ὁ Πατίν, ὁ ψευδὴς Ἀγγλος, κατηγορεῖτο ἐπὶ ἀποδράσει καὶ συνενοχῇ ἐν τῇ υποθέσει τῆς δεινροστοιχίας Μαρμπέρ καὶ τῷ φόνῳ τοῦ δὲ Μερὰκ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἠρνεῖτο ἐπιμόνως ν' ἀπαντᾷ.

Ἡ ἀνάκρισις ἐπεραιώθη τάχιστα, ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰσῆχθη ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου κατὰ Νοέμβριον. Ὁ Δακολάρ ἠρνήθη ἀπολύτως νὰ συνενοχῇ μετὰ τοῦ δικηγόρου, ὃν ὥρισεν αὐτῷ τὸ δικαστήριον. Μόνος ὁ Μοῦλ ἠδυνήθη ν' ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ λόγους τινάς. Ὡμίλησεν αὐτῷ περὶ τοῦ Λαυρέντιου.

— Καὶ πῶς εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Δακολάρ ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δικαστικῆς περιόδου τῶν κακουργιοδικῶν.

— Καλλίτερα, εἶπεν ὁ Μοῦλ· ἡ νεότης ὑπερίσχυεν.

— Ἐύρισκεται πάντοτε εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πουμέ;

— Ναί· κακῶς ἴσως ἐπράξα νὰ τὸν τοποθετήσω ἐκεῖ, διότι θὰ ἔχῃ θλιβεράς ἀναμνήσεις. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Ὑπέστη τόσας ἄλλας δοκιμασίας. Ἦδη ἤρχισεν ἡ ἀνάρρωσις.

— Ἄ! τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Δακολάρ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον; ἐπανελάθεν ὁ Μοῦλ μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος. Καλλίτερον ὑποθέτω ν' ἀπέθνησκε, διότι ναὶ μὲν ἀναρρωνύει. . . ἀλλὰ τί θ' ἀπογείνη;

— Πῶς;

— Ναί. . . τί θὰ γείνη;

— ὦ! μὴ σὲ μέλλει, εἶπεν ὁ Δακολάρ. . . θὰ ζήσῃ, θὰ εὖρῃ στάδιον ὅπου δῆποτε. . . ἔχει ἀπὸ τὴν δραστηριότητά μου. . . καὶ ἀπὸ τὸ αἷμά μου εἰς τὰς φλέβας του! . . .

Αἰφνης ἐσιώπησεν, ὡς ἄνθρωπος οὗτινος διέφυγεν ἀπόρρητον, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Μοῦλ βλέμμα διαπεραστικόν.

Ὁ Μοῦλ ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους.

— Μήπως, ἐπέλαθεν ἀποτόμως ὁ Δακολάρ, ἐπιμένουσι νὰ μὲ καταδικάσωσι καὶ νὰ μὲ κατατομήσωσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Δαλισιέ; Εἶνε γελοῖον. Ἴδου οἱ τύποι! Δαλισιέ ἢ Δακολάρ ἢ Κρουζίνης τέ σημαίνει, ἀρκεῖ νὰ κατατομηθῶ. Δὲν ὑπάρχει ἄρ' ἔγε μέσον νὰ ἀλλάξωσι γνώμην;

— Ἄν ἦτο δυνατόν, θὰ εἶχε γείνει ἤδη, εἶπεν ὁ Μοῦλ.

— Χάριν αὐτοῦ, ἐννοεῖς; εἶπεν ὁ Δακολάρ· ἐγὼ ὅλως ἀδιαφορῶ! Λοιπὸν δὲν γίνεταί;

— Ὅχι, ἀπῆντησεν ὁ Μοῦλ θλιβερῶς.

— Λυπηρόν, εἶπεν ὁ Δακολάρ, καὶ σὺ λυπᾶσαι δὲν ἔχει οὕτως; Εἴσαι καλός, τὸ βλέπω. Λοιπὸν εἶνε καλλίτερα, ἐσώθη;

— Αἶ! . . . ἐσώθη, εἶπεν ὁ Μοῦλ κινῶν μετὰ θλίψεως τὴν κεφαλὴν. . . βεβαίως τὸ σῶμα ἀναλαμβάνει δυνάμεις, ἀλλὰ τὸ ἡθικὸν τίς θὰ τὸ ἐνισχύσῃ;

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Δακολάρ. Φέρε τον εἰς ἐμέ. Ἐννοεῖς ὅτι πρέπει ἀπολύτως νὰ τὸν ἴδω. Μὰ τὸν Σατανᾶ! ἂν μοῦ στερήσετε αὐτὴν τὴν χάριν θὰ κάμω μεγάλα πράγματα. . . θὰ δαγκάσω τὸν δῆμιον!

— Σιώπησον! εἶπεν ὁ Μοῦλ, ἔσο ἡσυχος, θὰ τὸν ἴδῃς, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἐπὶ τέλους!

— Βασίζομαι μάλιστα εἰς σέ, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ, ὅτι θὰ τὸν μεταβάλῃς καὶ θὰ θεραπεύσῃς τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἐπροξένησες εἰς αὐτόν.

— Πολὺ καλὰ! Ἐχεις δίκαιον.

— Εἴσαι ὁ πατήρ του. . . Μὴ τὸ ἀρνέσσαι εἰς ἐμέ ἀνωφελῶς! οἱ λόγοι σου θὰ ἐπιδράσωσιν ἐπ' αὐτοῦ, μεθ' ὅσα συνέβησαν, καὶ εἰς τοιαύτην ἐπίσημον στιγμὴν. Διάταξον αὐτόν νὰ ζήσῃ.

— Διάβολε! τὸ πιστεύω.



— Ὡμίλῃσον εἰς αὐτὸν διὰ τὰς τύψεις σου... διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς τιμωρίας... καὶ ἰκέτευσε αὐτὸν νὰ ζήσῃ... Ἐν ἀνάγκῃ διάταξον καὶ ὑπόδειξον αὐτῷ τὸ καθήκον του.

— Καλὰ! καλὰ! ἔσο ἡσυχος, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, φέρε τον εἰς ἐμέ, καὶ ἐδῶ, μόνος μὲ αὐτόν, ἤξεύρω τί πρέπει νὰ τῷ εἰπω.

— Βασιζομαι εἰς σέ' ἡ πατρικὴ ἀγάπη θὰ σέ ἐμπνεύσῃ.

— Βεβαίως... Διὰ τοῦτο ἀποθνήσκω, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, καὶ δὲν λυποῦμαι παρὰ πολὺ ὀλίγον!... Ὁ ἀποθάνω ἢ οὕτως ἢ ἄλλως... Ἐπειτα, ἐξ αὐτοῦ καὶ χάριν αὐτοῦ... εἶνε μία παρηγορία... Φέρε τον τὸ ταχύτερον.

— Μετὰ τὴν δίκην, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ἀποκρύψω, καὶ ἀφοῦ ἴδω ὅτι εἶνε ἐν κατὰστάσει νὰ ὑποφέρῃ τὰς φοβερὰς αὐτὰς συγκινήσεις.

— Καλὰ... Βασιζομαι εἰς τὸν λόγον σου, εὐχαριστῶ!

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔλαβε χώραν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἀστυνομίας, ἐνθα ὁ Δακκολάρ μετηνέχθη δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Κακουργιοδικείου.

Ἡ δίκη εἶχεν ὀρισθῇ διὰ τὴν δεκάτην τετάρτην Νοεμβρίου, θὰ διήρκει δὲ πιθανῶς τρεῖς ἡμέρας. Τὴν παραμονὴν, ὁ Λουβὲν εὐρέθη, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας, νεκρὸς ἐν τῇ εἰρκτῇ του. Διὰ τῆς αἰχμῆς παλαιοῦ καρφίου εἶχε γράψῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου: «Πεθαίνω, διότι ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὸν *Λαυρέντιο Δαλισιέ*!» Εἴτα ἐπειράθη νὰ ἐμπήξῃ τὸ καρφίον εἰς τὴν καρδίαν του· ἀλλ' ἡ δύναμις τῷ ἔλειπεν. Ἐσχίσε τότε εἰς λωρίδας ἐν ἔνδυμά του καὶ κατεσκεύασε βρόχον δι' οὗ ἀπηγγενίσθη ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

ΛΒ'

Ἡ κοινὴ περιέργεια, ζωηρῶς διεγερθεῖσα ἐκ τῆς δίκης ταύτης, δὲν ἱκανοποιήθη τελείως. Ἡ συζήτησις ἡπλοποιήθη καὶ ἐδραχύνθη ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Δακκολάρ τοῦ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου· ἐπειράθη μάλιστα, ἵνα τελείωσῃ ταχύτερον, νὰ ἐπιβάλῃ σιγὴν τῷ συνηγόρῳ αὐτοῦ.

Ὁ Πατὶν ἐμιμήθη καλῶς ἢ κακῶς τὸν ἀρχηγόν του.

Εἰς τῶν κυριωτέρων μαρτύρων, ἡ Μαριέτα, ἀπουσίαζεν. Πρὸ τινων ἡμερῶν, πεισθεῖσα περὶ τῆς φοβερὰς μηχανορραφίας, ἣς ὑπῆρξε θύμα, κατελήφθη ὑπὸ ἀγρίας παραφροσύνης καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τινὶ φρενοκομείῳ, ἀνευ ἐλπίδος ἰάσεως.

Τὸ τέλος τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ ἡ πρώτη τῆς δεκάτης πέμπτης κατηναλώθησαν ὑπὸ τῶν οἰμωγῶν καὶ τῶν διαμαρτυρήσεων τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Σαμουήλ κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ Δακκολάρ ἀνυπομονῶν παρητήθη τῆς σιωπῆς του.

— Ἐλα λοιπόν... ἀρκετὰ εἶπατε διὰ τὸ τίποτε, ἀνέκραξεν... ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε καθαρά, Σαμουήλ, διατί ἀνυπομονεῖς; Ἦτο ὁ συνήθης μου χρηματοφύλαξ, εἶχο-

μεν ἀνοικτὸν λογαριασμόν... Ζητήσατε εἰς αὐτὸ τὸ κατάστιχον τὸν ἀριθμὸν 52, εἶνε ὁ ἰδικός μου... θὰ εὑρετε εἰς τὸ ἐνεργητικόν μου πέντε χιλιάδας φράγκων καὶ κἄτι... τὰ ὁποῖα τῷ χαρίζω... Ἄφησε νὰ καταδικασθῇ, τί διάβολο!

Τοῦτο συνετέλεσεν ἔτι μάλλον εἰς συντόμους τῆς δίκης, ἡ δὲ ἀπόφασις ἐξεδόθη τὴν νύκτα τῆς δεκάτης πέμπτης.

Κετεδικάσθησαν!

Ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ἐπικαλούμενος Δακκολάρ, εἰς θάνατον.

Ὁ Κλαυδίας ἐρήμην εἰς θάνατον.

Ὁ Πκτίν, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Σαμουήλ Ριχάρ εἰς ἰσόβια ἀναγκαστικὰ ἔργα. Διὰ τὸν Μωϋσῆν, ὑπερβάντα τὸ ἐξηκοστὸν, ἡ ποινὴ μετεβλήθη εἰς ἰσόβιον φυλάκισιν.

Ὁ Φραγκίστος Οὐσδάλ καὶ ὁ Φοβέτ—ὁ τελευταῖος οὗτος ἐρήμην—εἰς ἔκδοσιν ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα.

Ἡ Ἄννα Γκορόν, χήρα Σανόας, εἰς ἐπτὰ ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα· ὁ δὲ ὑπηρέτης αὐτῆς εἰς πενταετῇ εἰρκτῇ.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν ὁ Δακκολάρ ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην... ἐτελείωσε.

Ὡδηγήθη πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν του, ἐνῷ δὲ ἐλάμβανον δι' αὐτὸν τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως μὴ αὐτοκτονήσῃ παρετήρησε τὸν Μούλ.

— Αἶ, σύ! εἶπεν, ἤξεύρεις τί σκέπτομαι τώρα... Ἐχω τὸν λόγον σου.

— Ἔσο ἡσυχος εἶπεν ὁ Μούλ, θὰ τὸν τηρήσω.

— Καλὰ! αὐτὸ θέλω.

— Ὅταν δυνηθῇ νὰ ὑποφέρῃ τὰς συγκινήσεις.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἐγώ!... Πόσος καιρὸς μοὶ μένει; δέκα πέντε ἡμέρας, τρεῖς ἐβδομάδες περίπου;

— Αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Ἀ! ὅχι! Θέλω νὰ εἶμαι βέβαιος. Ἠρνήθη νὰ κάμω ἀνακοπὴν πρὸ ὀλίγου, διότι εἶνε ἀνανδρία· ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ κερδίσω καιρόν, εἶμαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ κάμνω ἀνακοπὴν... Ἀς μοὶ φέρουν ἕνα δικαστικὸν κλητῆρα, ὅποιον δήποτε... καὶ γρήγορα!

Ἡ ἀνακοπὴ συντάχθη καὶ ὑπέγραψεν αὐτὴν: Ἀντώνιος Κρουζίνης, ἐπικαλούμενος Δακκολάρ, ψευδῶς Γεώργιος Δαλισιέ.

— Τώρα, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος τῷ Μούλ, ἡ ὑπόθεσίς μου εἶνε ἐν τάξει, βασιζομαι εἰς σέ.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Μούλ.

[Ἐπεται συνέχεια]. \*

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΥΜΠΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κατὰ μετάφρασιν ΔΜΛ.

## ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

[Τέλος]

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ὁ κύριος Βρεμόν ἐξηκολούθησεν:

— Αυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἀστείζεσθε. Εἶνε ἀληθές, πρέπει δὲ καὶ ὑμεῖς νὰ τὸ ὁμολογήσετε, ὅτι διὰ τῶν αἰφνιδίων αὐτῶν προτάσεών σας, ζητεῖτε νὰ μὲ ἐκπλήξετε. Ἀκούσατε: Δότε μοι τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι αἱ προτάσεις σας αὐταὶ εἶνε εἰλικρινεῖς, ἐπιτρέψατέ μοι ὁμῶς νὰ ἐξετάσω καὶ τὰς διαθέσεις τῆς Φερνάνδης, ἐὰν δ' ἐπιμένετε ἀποποιουμένη τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μεταξύ μας συνοικεσίου, τοῦ μάλλον προσήκοντος, θὰ σὰς ὑπακούσω.

— Θὰ μὲ ὑπακούσετε; ἐπανελάβεν ἡ κυρία Δελινιὺ μετ' ἐλαφρὰς εἰρωνείας, πείθομαι εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ὑμῶν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι θὰ εἶμαι πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινής. Ἐπείσθητε;

— Σχεδόν.

— Τώρα θὰ φωνάξω τὴν Φερνάνδην καὶ θὰ τὴν ἐρωτήσωμεν ἀμφοτέρω. Εἶμαι ἤδη προητοιμασμένη.

— Θὰ ἐπρωτίμων...

— Νὰ τῇ ὁμιλήσετε μόνος; Πρὸς τί; Δὲν εἶναι εὐπρεπέστερον νὰ πράξετε τοῦτο ἐνώπιον τῆς μητρὸς της;

Ταῦτοχρόνως ἔσुरε τὸν θώμιγκα τοῦ κωδωνίσκου καὶ ἐνεφανίσθη ὑπηρέτης.

— Εἶπατε εἰς τὴν κόρην μου ὅτι τὴν ζητῶ.

Ἡ κυρία Δελινιὺ καὶ ὁ κύριος Βρεμόν σιγῶντες ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν τῆς Φερνάνδης, παραδιδόμενοι ἀμφοτέρω εἰς σκέψεις διαφόρους.

Ἡ κυρία Δελινιὺ διεννοεῖτο τὴν συνάντησιν, ἥτις μετ' ὀλίγον θὰ ἐλάμβανε χώραν, ἐφοβεῖτο εἰλικρινῇ ἐξομολόγησιν ἐκ μέρους τῆς θυγατρὸς της, καίτοι τὴν αὐτὴν πρωτὰν τῇ ἐφάνερωσε τὴν θέλησιν της. Ὁ κύριος Βρεμόν ἐξεπλήσσετο πλειότερον παρ' ὅσον ἤλπιζε, τὸ δὲ πνεῦμά του ἐπλανᾶτο εἰς λαβύρινθον εἰκασιῶν, μὴ γνωρίζων εἰς τί νὰ ἀποδῶσῃ τὴν νέαν πρόθεσιν τῆς κυρίας Δελινιὺ.

Καίτοι ὁ κύριος Βρεμόν ἦτο ἀνὴρ, ἡ δὲ Φερνάνδη—ὡς νέα καὶ εὐειδής—ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ λησμονηθῇ ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς της, ἐν τούτοις ὁ κύριος Βρεμόν ἀνησύχει, ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς σκηνῆς, ἥτις ξεμύλλε νὰ διαδραματισθῇ. Χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ᾔδῃ τὸν Ζουάν, Λοβελάκος ἢ ὑποκόμης τοῦ Βαλμόν, πᾶς τις ἐν τῇ θέσει τοῦ κυρίου Βρεμόν εὐρισκόμενος, θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη τέλος, καὶ ἡ Φερνάνδη ἐφάνη.

Ἦτο ὡχρὰ καὶ περίλυπος· βαδίζουσα δὲ εἶχε τὴν ζωρότητα τοῦ πτηνοῦ, ἥτις τῇ προσέθετε μεγίστην γοητείαν. Οἱ ὠραῖοι της ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο